

Vajon milyen titkot
rejteget a világ egyik
leghíresebb fiúbandája
a kulisszák mögött?

IF THIS GETS OUT

ha ez kiderül

SOPHIE GONZALES
ÉS
CALE DIETRICH

finep
selection

SOPHIE GONZALES
ÉS
CALE DIETRICH

IF
THIS
GETS
ha ez kiderül
OUT

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

AJÁNLJUK EZT A KÖNYVET
CAMERON STEINERTNEK ÉS SHAYE DIETRICHNEK

EGY

RUBEN

MAJD NEM A HALÁLBA ZUHANOK egy stadionnyi sikoltozó ember szeme láttára. Az utóbbi idők számtalan figyelmeztető jele után ez is arra utal, hogy több alvásra lenne szükségem.

Az egész a Months by Years turnénk amerikai szakaszának utolsó koncertjén történik. Úgy ötméternyire állok a színpad felett, egy magasított emelvényen, ami úgy van kivilágítva, mintha egy városi égbolt lenne. Eljött a pillanat, hogy méltóságteljesen leüljünk az emelvény szélére, és elkezdjük dúdolni az utolsó dalunk, a *His, Yours, Ours* elejét. Én azonban ahelyett, hogy elegánsan helyet foglalnék, elvétem a lépést, aztán pedig túlkorrigálok a mozdulatot, és elkezdek az emelvény peremén tántorogni.

Mielőtt előreesnék a nagy semmibe, egy kéz átkarolja a vállamat, és szilárdan megtart. Zach Knight az, a Saturday másik három tagjának egyike. Mogyoróbarna szeme parányit kitágul, de egyébként nyugodtan viselkedik. *Nincs itt semmi látnivaló.*

Nem engedhetem meg magamnak azt a luxust, hogy hálálkodjak, vagy megköszönjem neki. Nincs időnk, mert a színpadi füst – ami a felhőket vagy a város szennyezettségét hivatott jelképezni, erre nem sikerült rájönöm – elnyel minket, és már a dal nyitóakkordjai is elkezdődtek. Zach a vállamon tartja a kezét, miközben énekel, mintha mindez a koreográfia része lenne, én pedig teljesen összeszedetten behajolok ebbe az egyensúlyomból kibillent pózba. Legalábbis kívülről úgy tűnik.

Csak idén huszonhét és fél egymást követő fellépésünk volt, és ez bizony nem az első alkalom, hogy valamelyikünknek feltűnés nélkül el kellett rejtenie egy botlást vagy koreográfiai hibát. *Viszont ez az első alkalom, hogy egy ilyen hiba miatt majdnem lezuhantam öt méter mélységbe a kemény talajra, a szívem pedig valószínűleg még soha nem vert ilyen hevesen. De mi vagyunk a show.*

Hogy világos legyen: mi nem műsort *adunk elő. Mi magunk vagyunk a műsor.* És *a show* nem állhat le két percre, hogy valaki összeszedje magát, miután majdnem kitörte a nyakát.

A „show” mindig kellemes. Ura a helyzetnek. És ilyennek is kell lennie.

Amikor Zach sorai véget érnek, egy pillanatra megszorítja a vállamat. Úgy tűnik, ennek az egész megpróbáltatásnak ezúttal csupán ennyi marad a visszhangja. Aztán leengedi a kezét, Jon Braxton pedig belekezd a saját soraiába. Mindig az övé a legtöbb szólórész. Azt hiszem, ez a helyzet, ha valakinek az apja egyben a zenekar menedzsere is. Igazából nincs vezetőnk, de ha mégis volna, az biztosan Jon lenne, már ha egyáltalán figyelnének ránk.

Mire Jon befejezi, és rám kerül a sor, hogy elénekeljem a dal átvezetését, a légzésem már többé-kevésbé egyenletes. Nem mintha számítana. Kivétel nélkül minden dalban én kapom a legegyszerűbb szólót, egyetlen magas hang nélkül. Őszintén szólva, egy zoknival a számban is megoldanám. Nem érdeklí őket, hogy nekem van a legnagyobb hangterjedelmem négyünk közül. Soha nem vették a fáradságot, hogy elmagyarázzák nekem, miért van így, de jobban szeretik, ha átlagos vagyok. „Ők” alatt a menedzsmentsapatunkat értem, és kisebb mértékben a lemezkiadónkat, vagyis a Chorus Management¹ és a Galactic Records embereit.

És isten ments, hogy feszegetsem azokat a szűkös határokat egy futammal vagy tempóváltással. A színpadon pontosan úgy kell szólnunk, ahogyan a stúdiófelvételen. Megtervezetten, becsomagolva és szépen prezentálva.

De hiába fogom vissza magam a szólómmal, mégis úgy tűnik, mintha a tömeg felrobbanna az energiától, amikor énekelek. A vakító kameravillanások pontokat rajzolnak a tömeg hatalmas takarójára, és minden egyre mámorítóbbá válik. A világító rudakat is még nagyobb intenzitással lengetik, és a több száz *A tiéd vagyok, Ruben Montez!* poszter még

¹ A fiúk zenekari menedzsmentsapata, a továbbiakban Chorus Management

magasabbra emelkedik. Bizonyára csak én érzékelem így, de amikor szót énekelek, minden a helyére kerül. Ilyenkor csak én vagyok, és a tömeg, és ugyanazon a frekvencián rezgünk.

Most itt állhatnék örökké, és ugyanazt a jól betanult sort énekelném el újra és újra. Ugyanazokat a sikolyokat hallanám, és ugyanazokat a feliratokat látnám közben, az örökkévalóságot pedig egy pillanatnak érezném.

Aztán Angel Phan átveszi a dal refrén előtti sorát. Rekedtes, lihegő hangon énekel, a háttérzene pedig suttogássá halkul, és a színpad sötétségbe borul. Ahogy már számtalan alkalommal megtettük, egyhangúan felállunk, és a kijelölt, sötétben világító X-ekre állunk, miközben a várossziluetet imitáló emelvényt visszaengedik a színpadra. Amint lelépek róla, és újra a vízszintes talajon állok, megnyugszom.

Rövid ideig tart. Amikor pörgő tempóváltással felzeng a refrén instrumentális része, lézerfények hasítanak át a sötétségen. Foszforeszkáló zöld és kék színű, egymást keresztező csíkokkal világítanak meg minket és a közönséget, és mi félig elkápráztatva vágunk bele a refrénbe. Kegyetlen tréfa velünk szemben, hogy ehhez az utolsó dalhoz tartozik az este legkevényebb hiphopszerű koreográfiája, amit úgy kell megoldanunk, hogy közben a négyünk harmóniáját is megtartjuk. Eleve jó formában voltam a turné előtt, de tavaly még így is két hétig kellett futópadon énekelnem, hogy a tüdőkapacitásom még jobban feljavuljon, és ezt végig tudjam csinálni.

De mi könnyűnek állítjuk be az egészséget. Úgy ismerem már a többieket, mint a tenyeremet, és ha nem nézek rájuk, akkor is pontosan tudom, mit csinálnak.

Zach komoly arcot vág. Még ennyi év után is ideges lesz az intenzívebb koreográfiák alatt, és azonnal koncentráló üzemmódba kapcsol át. Jon a refrének fele alatt lehunyva tartja a szemét. Ő egyszerűen képtelen nem belefeledkezni az érzelmekbe, bár az apja mindig kioktatja emiatt.

Ami pedig Angelt illeti, bármibe lefogadom, hogy dögös pillantásokat vet a közönségre, bevet némi csábító csípőmozgást, és a lépései végét apró félrúgásokkal egészíti ki, pedig nem lenne szabad. A fellépések utáni megbeszéléseken folyamatosan leszólja emiatt Valeria, a koreográfusunk. „Túlságosan kilógsz a sorból”, mondogatja. De mindannyian tudjuk, mi az igazi probléma. A menedzsmentcsapatnak két éve ment rá, hogy a

szűzies, ártatlan srác szerepét akassza rá, akit minden lány szívesen hazavinnie bemutatni a szüleinek, holott Angel abszolút nem ilyen.

A refrén után új pozíciót veszünk fel. Közben megpillantom Zachet, akinek a gesztenyebarna haja a homlokára tapad az izzadságtól. Mindketten kabátot viselünk, én bomberdzsekit, ő pedig bőrdzsekit. Azt azért elárulom, hogy a ránk irányuló fények, a levegőt megtöltő füst, valamint a zárt stadionba zsúfolt közönség testéből áradó hő miatt fent a színpadon a legjobb esetben is 38 fok feletti a hőmérséklet. Csoda, hogy a színpadi baleseteink között nem szerepelt még a hőguta.

Zach észreveszi, hogy nézem, gyorsan rám mosolyog, aztán visszafordul a közönség felé. Ekkor veszem észre, hogy őt bámulom, és gyorsan elkapom a tekintetem. Mentségemre szóljon, hogy Penny, a haj- és sminkmesterünk – egy gömbölyded, húszas évei közepén járó nő – azt találta ki, hogy Zach erre a turnéra növeszse meg a haját, és ez a hajhossz egyszerűen szexért kiált, amikor nedves az izzadságtól. Csak azt veszem észre, amit már a közönség nagy része is észrevett. Valójában az egyetlen, aki *nem* veszi észre, milyen jól is néz ki Zach, az maga Zach.

Hagyom, hogy az agyam teljesen kiürüljön, és a zenétől robotpilóta üzemmódba kapcsoljak át. Forgok, lépkedek, ugrálok, és közben olyan táncot járok, amit a testem már kívülről tud. A dal véget ér, a fények narancssárga és sárga színben égnek, mi pedig lihegve, megdermedve állunk, miközben a tömeg magához tér. Zach kihasználja az alkalmat, hogy a nedves haját eltolja a homlokáról. Hátrabillentí a fejét, és ezzel felfedi a nyakának ívét.

A francba! Már megint bámulom.

Kényszerítem magam, hogy inkább Jonra koncentráljak, aki a színpad közepe felé tart. Arra kéri a közönséget, hogy mondjanak köszönetet a zenészeknek, a biztonságiaknak, a hang- és fénytechnikusoknak. Aztán már az következik, hogy *Köszönjük, Orlando! A Saturday zenekart hallottátok! Jó éjszakát!* Integetünk, és az éljenezés olyan hangossá válik, hogy végül szinte csendbe fullad, ahogy a színpalak mögé sietünk.

És ennyi. A Months by Years turné amerikai szakasza ezzel véget ért.

Amikor a színpadról a színpalak mögötti sűrű betonra lépünk, odajön hozzánk a magas és kerekded Erin. A negyvenes éveiben járó, hosszú, vörösesbarna hajú nő zengő hangon szól hozzánk:

– Gratulálok, srácok! – Aztán felemeli a kezét, és sorban mindegyikünkkel lepacsizik. – Annyira büszke vagyok rátok! Megcsináltuk!

Erin a turnémenedzserünk, ő helyettesíti a szüleinket, amikor úton vagyunk. Ő felel a beosztásunkért, tudja a szabályokat, és fegyelmez minket. Gratulál nekünk, emlékszik a születésnapunkra, tudja, hogy ki mire allergiás közülünk. Gondoskodik arról, hogy mindennap ott legyünk, ahol lennünk kell.

Erint mint embert eléggé kedvelem, de akárcsak a Chorus Management többi alkalmazottjával, ővele sem tudom magam teljesen elengedni. Bár a Chorus Management csapata elvileg a marketinggel és a reklámmal foglalkozna, és az ügyeinket szervezi, valójában azt is ők alakítják ki, hogy mi magunk milyenek legyünk. Szigorúan betartatják velünk, hogy kivel beszélhetünk, mit mondhatunk, és még a szabadságjogainkat is meghatározzák.

Ami a szabadságot illeti, abból aztán nem sok jut nekünk. Ezért igyekszem nem adni nekik okot arra, hogy tovább korlátozzák.

Mindannyian ezt tesszük.

Zach mellém lép, ahogy elhaladunk a színpadi személyzet tagjai mellett. A haja újra elszabadult, és rakoncátlan fürtökben lóg a még mindig verejtékes homlokára.

– Jól vagy? – dörmögi az orra alatt.

Az arcom felforrósodik. Már el is felejtettem, hogy megbotlottam.

– Igen, jól vagyok, nem hiszem, hogy bárki észrevette volna – suttogom.

– Kit érdekel, hogy észrevették-e. Csak szeretném tudni, jól vagy-e.

– *Igen*, szóra sem érdemes.

– Miért ne lenne jól? – kérdezi Angel. Utat tör magának közénk, és átkarolja mindkettőnk vállát. Mivel Angel fél fejjel alacsonyabb nálam, Zach pedig simán van száznyolcvan centi magas, ez nem könnyű feladat számára. – Végeztünk. Holnap hazamegyünk!

– Négy napra! – közli Jon ironikusan, miközben lépést tart velünk.

– Na nem mondd! Igazán köszönöm, Mr. Nyilvánvaló. Én is tudok számolni – oltja le Angel, és sanda oldalpillantást vet Jonra. – Először is, örülök négy nap pihenésnek is, ha megadatik. Ráadásul ezalatt lesz életek legnagyobb eseménye.

– Ó, a születésnapid bulid már nagyobb durranás, mint a Grammy? –
cukkolom.

– És a Billboard Music Awards? – teszi hozzá Zach, és egy vigyort vil-
lant felém.

– Mindkettőnél – közli Angel. – És pávák is lesznek.

Jon felhorkan, aztán levakarja a vigyort az arcáról, amikor Angel szü-
rös tekintettel odafordul.

– Még visszavonhatom a meghívásodat! – háborog Angel.

– Ne, kérlek, nem hagyhatom ki *a pávákat!* – kérleli Jon. Megfordul,
hátrajön, és összekulcsolja a kezét Angel előtt.

– Ezt kis híján buktad, Braxton – közli vele Angel.

Odaérünk az öltözőkhöz, ahol már vár ránk az öltöztető csapatunk.
Körülöttünk négy hordozható ruhatartó állvány áll. Miközben sziszte-
matikusan vetkőztetnek minket, a ruhákat felcímkézik és a megfelelő
sorrendben elhelyezik őket a fogasokon, mert aztán mindet elviszik szá-
raztisztításra. Nagyon pontosan számontartják az elképesztő mennyiségű
ruhát, és azt is, hogy négyünk közül ki melyiket és mikor viseli. Olyan
könnyűnek és zökkenőmentesnek állítják be a munkájukat, mint mi a
miénket, de nem irigylem tőlük a fejfájást.

Én musicalszínházban nőttem fel, így hozzászoktam, hogy az előadás
után leveszem a jelmezeket. A különbség itt az, hogy amíg turnézunk,
addig egyik jelmezből a másikba bújunk, vagyis nem öltözhetünk fel sa-
ját magunk, hiszen bármikor lencsevégre kaphatnak minket. A Chorus
Management már évekkkel ezelőtt kiválasztotta a szerepeinket. Amikor a
stylistjaink nem a fellépésekhez szükséges ruhák szállítószalagjával zsong-
lőrködnek, akkor hétköznapi ruhákat állítanak össze és vásárolnak ne-
künk, hogy mindig a személyiségünkhöz illő öltözetet viseljünk, amikor
szolgálatban vagyunk. Márpedig mi mindig szolgálatban vagyunk.

Lényegében a ruháink, vagyis a jelmezeink mesélnek rólunk. Épp csak
nem a valódi a személyiségünkről.

Zach a szerepe szerint afféle rosszfiú. Bőrbakancsot, szakadt farmert és
annyi fekete cuccot adnak rá, amennyit csak lehet. Angel játssza a vidám,
ártatlan bolondot, ami az öltözködésében sok színt és nyomtatott mintát
jelent. Legnagyobb bánatára nem viselhet semmit, ami túlságosan szűk
szabású vagy akár csak egy kicsit is szexi. Jon a karizmatikus nőcsábász,

így az ő öltözködésének arany szabálya, hogy *halálos fenyegetés esetén vilantsa elő az izmait*.

Ami engem illet, én vagyok az ártalmatlan, szép arcú, megközelíthető, biztonságos és feltűnésmentes srác. A ruhatáram nagy részét meleg, semleges színű, nyakig érő pulóverek és kasmír töltik ki. Ezeknek az a célja, hogy puhának és ölelgethetőnek tűnjek. Természetesen nincs értelme biztonságosnak és feltűnésmentesnek látszani, ha nem viselkedek annak megfelelően, szóval az irányelvek egyértelműek. Nem említhetem a szexualitásomat az interjúkban, nem mutogathatom magam a színpadon, nem lehet határozott véleményem, és *semmiképp* nem lehet nyilvánosan pasim. Én vagyok az üres vászon, amire a rajongók ráfesthetik álmaik férfijának személyiségét. A joker opció azok számára, akiknek az ízlését a másik három zenekari tag nem elégítette ki.

Vagyis mindannak az ellentéte, amivé eddigi életem során váltam.

A legelkötelezettebb rajongóink, akik mindent néznek és fogyasztanak, amiben mi négyen szerepelünk, érdekes módon gyakran átlátnak ezen, bármennyire is összerakták a személyiségünket. Magam is láttam, hogy a neten úgy írják le a személyiségünket, hogy az sokkal közelebb áll az igazsághoz. Érzékeny és kedves Zachre, Jon esetében pedig A típusú, óvatos személyiségre tesznek utalásokat. Vad és vidám Angelt emlegetnek, rólam pedig mint maximalista, sötét és szarkasztikus személyiségről írogatnak. Láttam már őket vitába keveredni más rajongókkal a neten, mivel mindkét fél ragaszkodott ahhoz, hogy ő ismeri az *igazi* énünket. Persze egyikük sem ismeri az igazi énünket, mert egyáltalán nem *ismernek* minket, bármennyire is szeretnék. De néhányan tisztábban látnak minket. Látnak minket, és maradnak. Úgy tűnik, jobban szeretnek minket, mint bárki más.

Nem semmi ebbe belegondolni.

Erin az iPadjén böngészik valamit, miközben levetkőztetnek minket. Ő egy biztos pont a szervezett káosz közepén.

– Ha mindenki készen áll, szeretnék veletek egy megbeszélést tartani a jövő hétről – dobja be.

Egyhangúlag felnyögünk, és Zach versenybe száll velem, hogy ki tud a leghangosabban nyögni. A győztes nem egyértelmű, mert Erin elcsitít minket, mielőtt bármelyikünk elérhetné a maximális hangerőt.

– Tudom, tudom – állít le minket. – Mindannyian fáradtak vagytok.
– Zombik vagyunk – helyesbít Angel, aztán a fogával leveszi a kupakot egy vizespalackról.

– Igen, Ruben majdnem elájult – szólal meg Zach, én pedig belerúgok a sípcsontjába.

Erin élesen rám néz.

– Nem ajultam el, csak... ügyetlen voltam.

– Csak néhány percig tart – állítja Erin. – Legfeljebb tíz.

Jon odaadja a végig gombos, szürke ingét a stylistunknak, Viktornak, és közben felfedi széles, csupasz mellkasát. Akárcsak a másik két srác esetében, ez majdnem olyan ismerős számomra, mint a sajátom. Miközben Jon meztelen felsőtesttel álldogál, Angel megrázza a vizespalackját, és jéghideg vizet spriccel rá. Jon zihálva felsikolt, összevissza ugrál, Zach pedig felhorkan.

– Angel! Hogy lehetsz ilyen szar?!

– Unatkozom.

– Most viccelsz velem?

Zach még mindig nevet, és odadob Jonnak egy kéztörülőt, amivel aztán barna bőrét dörzsöli, hogy letörölje a víz egy részét. Közben magában motyog. Bár Jon tagadhatatlanul jóképű, és csak harminc-negyven centire áll tőlem félmeztelenül, ráadásul csöpög róla a víz, engem nem különösebben zavar. Négyünk számára a mindennapi rutin része, hogy egymás szemé láttára vetkőzünk, szóval nekem már több kell ahhoz, hogy felkapjam a fejem, mint egy jóképű, kockás hasú, póló nélkül feszítő srác.

Amikor viszont Zach kezdi levenni a pólóját, ügyelek arra, hogy semmiképpen ne nézzek oda, akárcsak az elmúlt hónapok többi koncertjén. Mert bármennyire is meghatározhatatlan az a „plusz”, ami felkelti a figyelmemet Zachben, mindenesetre megvan benne. Akárhogyan próbálok kiölni ezt az érzést, nem tudom teljesen kikapcsolni. Vagyis amíg nem tudom elfojtani magamban az ostoba tréfát, amit az agyam mostanában űz velem, addig úgy kell bánnom a póló nélküli Zachkel, mint Medúzával. Ha ránézek, halál fia vagyok.

Angel háttal áll nekem, így felkapom a legközelebbi vizespalackot. A fejére fröcskölöm a vizet, amitől elázik a fekete haja, és petyhüdt tincsekben lógva megereszkedik. Zihál, és megfordul.

– Árulás! – jelenti ki. Elszaladok, és Zach mögé guggolok, akin most már rajta van a pólója, így újra biztonságosan tudomást vehetek róla.

– Srácok, srácok! – kiáltja Penny, és úgy szökken a hatalmas sminkkészletét rejtő asztal elé, mint egy kétségbeesett anya, aki a testével védelmezi egyetlen gyermekét. – Csak semmi vízi csata a smink körül. Elég legyen! Ruben, neked szükséged lesz egy sminklemosó kendőre, gyereünk!

Angel leereszti a vizespalackját, megadóan feltartja a kezét, aztán az egyik kezével hátratulja csöpögő haját az arcából. Előbújok Zach mögül, és Angel egy csuklómozdulattal vizet fröcsköl felém. Nem egészen jön össze neki.

Félreugrok előle, fogok egy maréknyi törlőkendőt, és elkezdem rendbe hozni vele a szememet. Az elmúlt néhány év során a szemfestésünk egyre kevésbé kifinomulttá vált, egészen odáig, hogy a semleges, de feltűnő kiemelés szinte a védjegyünké vált. Penny mostanában nagyjából egy barna szemceruzát használ el hetente. Külön módszere van arra, hogy a szemceruzával lágy árnyékok és egy könnyed érintés segítségével füstös hatást érjen el, és kiemelje a szemünket. Egyszer megpróbáltam én is ugyanúgy megcsinálni, de a végére úgy néztem ki, mintha legalábbis *A Karib-tenger kalózái* meghallgatásán lennék. Azóta inkább Pennyre bízom a szemhéjfestést.

Végül az arctisztítás után, immár tiszta ruhában, Erin mögött haladva a zöld szobába vonulunk. Ledobom magam a kanapéra, a fejemet a karfára hajtom, és lehunyom a szemem. Közben Zach, aki a mellettem lévő karosszékből ül, azzal szórakoztatja magát, hogy ritmikusan bökdösi a fejemet. A mosolyomat a karfa mögé rejtem, és az egyik kezemmel felé intek, hogy nem túl nagy meggyőződéssel elhessegessem. Angel és Jon eközben beszuszakolja magát mellém.

Angel addig rugdossa a lábamat, amíg lejjebb nem engedem, hogy több hely jusson neki. Kénytelen vagyok egyenesen felülni, így Zach már nem ér el. Nagy nehezen megfémekzem magam, és kibírom, hogy bosszúból ne bökjem meg legalább egy kicsit Angelt. Leginkább azért nem teszem, mert nincs hozzá energiám.

Angel nem viccelt, amikor azt mondta, hogy zombik vagyunk. Hetek óta nincs szünetünk, és minden egyes napunk ugyanúgy telt. Korán kelünk, aztán következtek a nyilvánosság előtt zajló események: interjúk,

szereplés a tévéműsorokban, integetés a tömegnek az épületek ablakából, mintha legalábbis az átkozott királyi család lennénk, vagy ilyesmi. Vacsora után mindig a ráhangolás, majd a készülődés következett, és végül a koncert. Utána átöltöztünk, és vagy a szállodai szobánkba mentünk, vagy egyenesen egy magángéphez, amivel a következő államba repültünk, hogy előlről kezdjük az egészet.

De holnap nem ez lesz. Hazamehetünk.

Én személy szerint nem vagyok túlságosan feldobva emiatt. Anyám a legjobb napjain passzív-agresszív, a legrosszabbakon pedig simán agresszív, apa pedig akár be is költözhetne a munkahelyére. Viszont alig várom, hogy napfelkelte után is alhassak.

– Szóval – vág bele Erin, én pedig kinyitom a szemem, de nem emelem fel a fejem. – Azért akartalak összehívni titeket, mert szeretnék megbizonyosodni arról, hogy mindannyian tisztán látjátok a jövő hetünket. Most még az utolsó pillanatban feltehetitek a kérdéseiteket, amíg együtt vagyunk.

A jövő hét. A jövő héten repülőre ülünk, és a turné nemzetközi szakaszának idejére, vagyis hónapokra búcsút intünk a bátrak hazájának. Az első állomás London lesz.

Még soha nem hagytam el az országot. Az elmúlt néhány évben hozzászoktam, hogy hetekre vagy néha hónapokra elválok a szüleimtől, de ennyire komolyan még soha nem éreztem át, mint most. Eddig minden alkalommal ugyanabban az országban voltam, mint ők. Még ha technikailag *távolabb* is voltam tőlük a repülési idő szempontjából, mégis valahogy nagyobb dolognak érzem, hogy Európába repülök. Őszintén szólva elég nyomasztó belegondolni, és még nem is adtam magamnak esélyt arra, hogy ezen rágódjak. Könnyebb volt úgy gondolnom rá, mint amivel elég a jövőben szembenéznem.

Sajnos azonban a jövőbeli énem hamarosan a jelenlegi énemmé válik.

Tudtam, hogy hiba csúszott a tervembe.

Álmosan felemelem a kezem, mert eszembe jut, hogy van egy kérdés. Vagyis kettő.

– Ugye az már háromszáz százalék, hogy nem lepsz majd meg West End előadásra szóló jegyekkel? – kérdezem.

– Nem lenne túl jó meglepetés, ha elmondaná – mutat rá Jon.

– Tényleg nem lenne az – ért egyet vele Erin. – De csak hogy ne reménykedj feleslegesen, megerősíthetem, hogy biztosan nem lesz időnk elmenni egyik West End előadásra sem. Sajnálom, Ruben.

Még ahhoz sincs elég energiám, hogy csalódott legyek.

– Gondoltam. De azt mondtad, hogy talán meg tudjuk nézni a bécsi Burgtheatert – folytatom, és Erin elmosolyodik.

– Igen, és meg is fogjuk. Ígérem, beiktattam az útiterünkbe. Egy órát rá kell tudnunk szánni.

Erre felélénkülök. A családom minden tagja meg van örülve a színházért. Andrew Lloyd Webberen nőttem fel, Sondheimon nevelkedtem. Anyukám már az óvodában magánénekórákra küldött, hogy tökéletesítsem a vibrato és a belting² technikámat, és már az általános iskolában elkezdtem profi színházi társulatokkal turnézni. Már mindent láttam, amit Amerika a musicalszínházak történetében nyújthat, de nem mehetek Európába anélkül, hogy legalább *valamilyen* turisztikai programot ne iktatnék be, és mindig is rajongtam a Burgtheater hangulatáért és történetéért. Így is épp eléggé undorító húzás, hogy nem lesz időnk elmenni a Globe-ba.

Ekkor megszólal Jon, az egyetlen közülünk, aki nem roskadozik a székeben.

– A Vatikánba azért ellátogatunk, ugye?

– Igen, feltétlenül.

Egy West End előadásra nem tudunk négy órát szánni, Jon kedvéért bezzeg egy egész délelőttöt a Vatikánban töltünk majd. Azt hiszem, ez nem is meglepő. Jon hithű katolikus, akárcsak az anyja, és bár az apja, Geoff Braxton nem az, mégis nyilvánvalóan gondoskodik róla, hogy legyen időnk a Jon számára fontos dolgokra. Mindig is így működtek a dolgok. Erin Angel felé bólint.

– Valami még nem világos, drágám?

Angel úgy tesz, mintha gondolkodna.

– Ööö, Londonban még mindig tizennyolc év az alkoholfogyasztási korhatár?

Erin felsóhajt.

² Magas mellhang. Itt természetesen vicc, mert óvodásoknak sehol nem tanítanak ilyesmit.

– Igen.

Angel ekkor elvigyorodik.

– Nincs több kérdésem, bírónő!

Felemelem a fejem, és Zachre néztek, aki a tenyerére támasztja az állát.

– Csendben vagy – jegyzem meg.

– Hmm? – kérdez vissza, és pislog egyet. – Ó, én jól vagyok. Nincs kérdésem. Színház, piálás és ööö... Jézus... ez mind jól hangzik.

– Már aludnál, mi? – kérdezem, ő pedig rábólint. Már majdnem lera-
gad a szeme.

Erin érti a célzást.

– Oké. A kisbusz odakint vár. Küldjete e-mailt vagy sms-t, ha bármi kérdésetek van. Egyébként pedig vasárnap kora reggel találkozunk.

Mindannyian igyekszünk eltűnni onnan, mielőtt Erinnek eszébe jutna még néhány napirendi pont.

– Tudom, hogy mindannyian betartjátok a törvényt, és mivel fiatalok-
rúak vagytok, nem isztok alkoholt! – kiáltja még a hátunk mögül. – De a
biztonság kedvéért megjegyzem, hogy a másnaposság és a tengerentúli já-
ratok nagyon nem férnek össze. Érthető?

Zach és én a kisbusz hátsó ülésén foglalunk helyet, Angel és Jon pedig
előttünk ülnek, külön-külön. Általában csevegni szoktunk a szállodáig
tartó út alatt, ma azonban különlegesen fáradt vagyok. Mintha legalább-
is most futottam volna le a maratont. Eddigre végleg kimerült az utolsó
energiatartalékom is, amit a célba jutáshoz használtam. Nem volt négy
egész szabadnapunk már... kibaszott hosszú ideje.

Bár a szállodánk az éjszakai forgalomban alig ötpercnnyire van, Angel
összekuporodik és elszundít az ülésén, Jon pedig felteszi a fejhallgatóját,
hogy a zene segítségével kikapcsoljon.

Igazából olyan, mintha csak mi ketten lennénk. Zachre pillantok.

– El sem hiszem, hogy vége van – szólalok meg.

Zach felhúzza a szemöldökét.

– Még egész Európa hátravan.

Zach annyira halkán beszél, hogy alig változik a hangja, amikor suttog.
Olyan a hangja, mint egy őzgida bundája vagy mint egy puha mohaágý.
Annyira lágy, hogy el lehetne aludni a hallatán.

– Ez igaz, de azért ez mégis más érzés.

– Hamarosan ez lesz az új normális.
– Valószínűleg. Mint ahogy ez az egész... – magyarázok, és bizonytalanul körbeintek a kezemmel – most már normálisnak tűnik.
– Igen.
– Ez elég lehangoló gondolat.
Zach hátrabillenti a fejét, és elővillan a nyaka.
– Micsoda?
– Hogy nem számít, mennyire nagy dolog, vagy milyen izgalmas valami. Egy idő után már természetesnek vesszük.

A kisbusz áthalad egy bukkanón, Angel pedig csak tovább szuszog, ahogy megrázkódik. Hogyan lehetséges, hogy máris alszik?

Zach elgondolkodva mérlegeli, amit mondtam, aztán meglepetten, egyetértően hümmög. Mindig is mulatságosnak találtam, hogy a Chorus Management következetesen sötét, töprengő természetűnek, kissé talán nyersnek igyekezik őt beállítani, holott a valódi személyisége nem is állhatna távolabb ettől. Zach nem azért csendes, mert mereng, vagy mert gyötrődik. Egyszerűen csak megfontolt és óvatos. Olyan típus, aki egy kissé talán túl sokáig mérlegeli, hogy mit is mondtak neki, amíg eldönti, milyen választ szeretnének tőle a leginkább hallani. Valóban nem olyan fajta, aki uralná a beszélgetést, vagy lelkesen, feloldódva kommunikálna egy társaságban, de nagyjából annyira sötét a személyisége, mint egy kis-kutyának, bármennyire is az ellenkezőjét sugallja a média a reklámmenedzserünk, David utasítására.

Zach felrakja a lábát Jon ülésének a háttámlájára, és a térdét az arcához szorítja. Valahol az agyam hátsó zugában azt sűgja egy hang, hogy ha a kisbusz ütközne, a lábai egyenesen a fejébe fúródának. Próbálok nem gondolni erre, de tovább gyötör az aggodalom, ezért a sípcsontjára teszem a kezem, és óvatosan visszanyomom a lábát. Ferde félmosolyt villant felém, és vonakodva engedelmeskedik.

– Az amszterdami csatornák – jelenti be csak úgy a semmiből.
– A svájci Alpok! Imádom a Mad Libst³! – lelkesedek.
– *Nem!* – kiált fel Zach, és oldalba bökö. – Én oda szeretnék eljutni. Mindenkinek van valami vágya. Nem akartam mások előtt kimondani,

³ Szókereső játék.

de ha valamit mégis megnézhetek az európai turnén, akkor remélem, ez lesz az. Én csak... szeretnék üldögelni egy kicsit a csatornáknál.

– Miért nem akartad mások előtt elmondani? Ebben nincs semmi botrányos. Mondjuk, ha a vörös lámpás negyedét mondtad volna, akkor talán...

– Ó, azt is szeretném – viccelődik.

– Ez csak természetes.

A vigyora elhalványul, és a cipője orrát már megint az előtte lévő üléshez nyomja.

– Igazából hülyeség az egész. Egyszerűen csak ott kérte meg apám az anyám kezét. Látni akarom, milyen lehetett. Tudom, hogy ez nem fogja őket varázslatos módon újra összehozni, vagy ilyesmi, csak... Nem is tudom.

– Dehogy hülyeség – válaszolom. – Biztosan összehozzuk valahogy.

Zach mosolya visszatér.

– Tényleg?

– Persze. Úgy értem, ha már Angelt szabadjára engedjük Európában, akkor Erin tutira beütemezett néhány időszávot, hogy legalább kétszer el tudjunk menni érte a rendőrségre. Ha erre tudunk időt szakítani, akkor a csatornákra is.

– *Hallak titeket* – morogja Angel tompa hangon.

Válaszul belerúgok az ülésébe, mire ő tiltakozóan felüvölt.

Angelnek aztán az égegyadta világon semmi köze az *Angel* megnevezéshez. Valójában a hivatalos neve Reece, de amióta megalakítottuk a bandát, senki nem hívja úgy. A legelső megbeszélésünkön, ahol a nyilvánosság előtt való megjelenésünkről tárgyaltunk, David totál paranoiás lett, hogy a média összekeveri majd a *Rubent* és a *Reece*-t. Angel ekkor már régóta bejáratott becenévvel rendelkezett, amit még kisgyerekként kapott az apjától, ugyanis Mrs. Phan megsértődött az eredeti, találóbb becenevén, az „ördögi gyermek”-en. Mr. Phannek pedig igen jó érzeke volt az iróniához.

Mellettem Zach hátradől, lehunyja a szemét, és ahogy újra elhelyezkedik, a karja az enyémhez nyomódik.

Azt hiszem, az autót hátralevő részében nem veszek levegőt.

KETTŐ

ZACH

BIZTOS VAGYOK BENNE, hogy a sofőröm Saturday-rajongó.

Folyton rám bámul a visszapillantó tükrön keresztül, és felveszi velem a szemkontaktust. Elmosolyodik, majd pedig elfordítja a tekintetét.

Aztán újra megteszi, és ettől feláll a szőr a hátamon. Elvileg anyához kellene vinnie, de nagyon is tisztában vagyok vele, hogy bárhová vihet, ahová csak akar. Az ösztöneim azt súgják, hogy akár még egy pincéje is lehet, tele Saturday-poszterekkel.

Végigsimítok a hajamon, és inkább az utcákra koncentrálok az ablaküvegen túl. Logikusan kellene ezt végiggondolnom. Erin intézte nekem a sofőrt, tehát megbízhatónak kell lennie, már csak azért is, mert tudom, hogy Erin karrierjében igen nagy zuhanórepülést jelentene, ha a felügyelete alatt elrabolnának és meggyilkolnának. A lelkem mélyén tudom, hogy semmi gyanús nem történik itt.

De akkor miért mosolyog úgy rám, mintha valamire készülné?

Ismerős gitárszólámat hallok. Jaj, ne!

A sofőr felhúzza a szemöldökét, és úgy vigyorog rám, mintha ezt gondolná: *Ó, igen!*

Éppen akkor tekeri fel a hangerőt, amikor az én hangom szólal meg a kocsis hangszóróin keresztül. Most már szinte azt kívánom, bárcsak inkább gyilkos lenne! Nem arról van szó, hogy nem szeretem a *Guiltyt*. Jó kis szám. Tulajdonképpen az egyik kedvenc Saturday-dalom, főleg a

pokolian édeskés gitár riff miatt, és mert Rubennek az eddigi karrierje során ebben volt a legeslegjobb az énekhangja. Komolyan, olyan rohadt jól szól ebben a dalban.

Amikor elkezdődik a refrén, a kocsi ablakához támasztom a fejem. Ez egy korábbi dalunk, még azokból az időkből, amikor nem ráztam le magamról teljesen a punkos éneklési stílusomat, amit Geoff roppant kedvesen nyafogónak és eladhatatlannak nevezett. Ezért a hangom remegő, az automatikus hangolás pedig egyértelműen észrevehető. Ha kapnék még egy esélyt, másképp csinálnám, de ha híresek leszünk, örökre kísért mindaz, amit valaha megtettünk.

A tükörrre pillantok, és igen, a sofőr még mindig engem figyel. Ez kibaszottul hátborzongató.

Ritmusra rázom a fejemet, és úgy teszek, mintha jól érezném magam. Mintha azt jelezném neki, hogy *Igen, imádom a Guiltyt*.

– A lányom odáig van érted, Zach – adja tudtomra, és felveszi velem a szemkontaktust a tükörben. – Az egész zenekarért rajong, de különösen érted. Azt mondja, hogy a „fanod”!

Összerezzenek, és mosolyt erőltetek magamra.

– Húha, köszönöm! Ez igazán kedves magától.

Kuncog.

– Szívesen. Tudod, én inkább a rockot kedvelem, de néhány dalotok tényleg fülbemászó. Csak el ne mondd senkinek, hogy ezt mondtam, rendben?

Mostanra már eléggé hozzászóktam ehhez. Alapvetően egy pasi sem dicséri a Saturdayt anélkül, hogy be ne szúrna hozzá egy kis lábjegyzetet. *Eléggé szarok vagytok, de...*

– Nem fogom – vágom rá, és szünetet tartok. Aztán úgy döntök, hogy belevágok. – Én is inkább a rockot szeretem. – Ez az első őszinte dolog, amit mondok neki.

A bőr karkötőmet piszkálom, amit a stylistom miatt viselnem kell.

Félreértés ne essék, én szeretem a dalainkat. Épp csak a szabadidőmben nem ezeket hallgatom a legszívesebben, és nem is ezt énekelném, ha lenne beleszólásom.

De nincs. Szóval mindegy.

Miután végigvettük a sofőrrel a Saturday felvételeinek kábé a felét, és rájöttem, hogy egy magamfajta fiú mennyire képes meghunyászkodni, végre hazaérek. Kinyitom a kocsi ajtaját, és kilépek a délelőtti napsütésbe. Úgy teszek, mintha csak a hátamat nyújtóztatnám ki, hogy közben titokban végignézhessenek az utcán. Azonban senki nincs a környéken, és ami még fontosabb, paparazzók sincsenek, legalábbis amennyire én látom. Az egyik legfurcsább dolog a hírnévben az, amikor a magazinokban meglátjuk a rólunk készült fotókat, pedig nem is emlékszünk, hogy lettek volna ott lesifotósok. Az is megnehezíti a helyzetet, hogy egyre sunyibbak, és már olyan kameráik vannak, amik több kilométerről is képesek képeket készíteni. Mostanában állandóan magazinokban szerepelek, ezért mindig úgy érzem, hogy valaki valahonnan engem bámul. Ami azt illeti, ez így is van.

Ellenőrzöm a tükörképemet, és elkezdem rendbe hozni magamat, mert a Chorus Management kiakadna, ha olyan fotó készülne rólam, amin szarul nézek ki. A frizurám rendezetlenebb a kelleténél, néhány száz kilóg belőle. Geoff utasítására hosszúra kellett növesztenem a szokásos nulla karbantartást igénylő tüsi haj helyett, és még mindig nem szoktam hozzá. Folyton a szemembe lóg, vagy csiklandozza a nyakamat. Rohadtul idegesítő, és szerintem nem is néz ki olyan jól, hogy megérje a fáradságot.

A sofőr odahozza a bőröndömet, és rajtakap, ahogy igazgatom a hajam.

Megköszönöm neki a fuvart, és átnyújtok egy ötvendolláros borraválónak.

– Nagyon szívesen – válaszolja, és továbbra is engem figyel. – Nem bánod, ha készítek veled egy fotót? A lányom megöli, ha nem teszem meg.

Ügyelek arra, hogy a mosolyom roppant lelkes legyen.

– Persze, csak nyugodtan!

Előveszi a telefonját, és közel hajol hozzám, hogy készítsen velem néhány szelfit. A legszívesen hagynám a fenébe az egészet, hogy végre leléphessenek, és találkozzak anyával, de leállítom magam. *Ne légy olyan, mint azok a celebek!* – oktat ki egy hang az agyam hátsó zugában.

Ez csak egy apró szívesség. Nincs ezzel baj.

Miután már annyi fotót készített, hogy akár egy albumot is megtölthetne velük, bemegyek a házba. A liftajtónál odaérintem a kulcskártyámat,

belépek, és felmegyek a legfelső szintre. Bekopogok az ajtón, ami néhány másodperccel később kinyílik.

Kirohan rajta anya, és szorosan magához ölel. Azt hiszem, kiöltözött a fogadásomra, mert egy csikos, végig gombos blúzt visel, ami bele van tűrve a farmerébe. Amikor elengedjük egymást, látom, hogy könnyek csillognak a szemében. Letörli őket, mintha szégyellni való dolog lenne, és nem a legédesebb dolog a világon. Aztán kinyújtja a kezét, és újra megragad. Olyan erősen ölel át, hogy az már fáj. Parfümillata van, szóval igen, tényleg a fogadásomra öltözött ki. Lehet, hogy az apám egy igazi szarházi volt, de anyával tényleg szerencsém van.

– Annyira hiányoztál! – vallja be.

– Miért?

Nevet, megrázza a fejét, aztán végigmér a fejem búbjától a lábamig.

– Hát te meg mióta nézel így ki?

Az egyik kezemet az első zsebembe dugom.

– Erin úgy döntött, hogy most már naponta kétszer kell edzenünk.

Anya a homlokát ráncolja. Tudom, hogy határozott véleménye van arról, ahogy Erin és a Chorus Management többi tagja – az ő szavaival élve – „esztelen” tüzes karikákat ugrat át velünk, és az állandó edzések is ezek közé tartoznak. De engem nem terhelnek túl, jó így nekem. Amikor még rendes iskolába jártam, csatár voltam a focicsapatban, és bár ez hatalmas elkötelezettséget jelentett, ettől függetlenül imádtam. Amikor egy csapat tagja vagyok, vagy egy célért dolgozom, a parancsok követése egyáltalán nem tűnik munkának. A Saturday tagjának lenni is hasonló. Ráadásul már tizennyolc éves vagyok, úgyhogy mindent értek. A *cukiságból* csak ennyi kilométerre futja, utána tényleg váltani kell, és *dögösnek* kell lennem, ha karriert akarok építeni.

Márpedig én akarok. Talán nem annyira, mint például Ruben, de mégis.

– Hogyan? – kérdezek vissza.

– Semmi, csak annyira hasonlítasz az apádra.

Kíváncsi vagyok, milyen lehet ez neki. Úgy értem, látom a hasonlóságot, különösen most, hogy lett egy kis izomzatom. Ez azonban azt is jelenti, hogy úgy nézek ki, mint az a pasas, aki lelépett tőle, hogy új családot alapítson egy nála tíz évvel fiatalabb kollégájával. Az a fickó, aki

csak akkor kezdett el rendszeresen telefonálgatni, amikor a Saturday kezdett bekerülni a hírekbe. Ugyanaz a pasas, aki azt mondta, hogy borzalmas ötlet zenével foglalkoznom, és nem támogat, ha erre az útra lépek, aztán pedig minden egyes díjból részesedni akart volna, amint a zenekar beindult.

De én csak bólintok erre.

Anya lakása tágas, és szépen van berendezve, az erkélyre vezető üvegajtókon keresztül pedig elképesztő kilátás nyílik Portlandre. Nem itt nőtem fel. Anyának azért kellett ideköltöznie, mert a régi lakásunkat már képtelenség volt biztonságossá tenni. Egyértelművé vált, hogy el kell onnan jönnie, amikor egy rajongó rájött, hol lakik, és letáborozott, abban a reményben, hogy láthat engem. Néhány héttel később megvettem anyának ezt a lakást.

– Hogy alakul az album? – kérdezi anya.

– Azt hiszem, jól. Beküldtem Geoffnak néhány dalt, amit írtam, úgyhogy most drukkolok, hogy vajon tetszenek-e a Galacticnek.

– Biztosan tetszeni fognak. Én mindig is szerettem a dalaidat.

– Igen, de te az anyukám vagy, úgyhogy ezt kell mondanod.

– Jobban szeretnéd, ha azt mondanám, hogy szerintem szörnyűek? – mosolyog anya. Ebből tudom, hogy csak viccel. Megrázom a fejem.

– Akkor vigyázz, mit mondasz! – mondja, és elvagyorodik. – De most komolyan. Milyen érzés? Ez óriási dolog!

– Tudom. Csak nem szeretnék túl nagy reményeket fűzni az egészhez. Jó lenne már, ha megjelenne egy olyan dal, ami tényleg az enyém.

– Akkor már szólíthatnánk művész úrnak! – viccelődik anya, én pedig úgy teszek, mintha öklendeznék.

Végül megtalálom Cleót, a macskánkat, aki anya hálószobájában bujkál. Határozottan nagyobb lett, mióta utoljára láttam, és olyan már nekem, mint egy jó cimbora.

– Szia! – köszöntöm. Felkapom, és viccesen eltűzöm, hogy mennyire nehéz, csak hogy anyát megmosolyogtassam.

Amikor visszamegyek a konyhába, Cleót még mindig magamhoz szorítva tartom. Anya sokrétegű csokitortát sütött, és a tetejére imbolygó betűkkel, cukormázból *Isten hozott, Zach!!!* feliratot készített. Nem tudom, mikor volt rá ideje, mert még mindig teljes munkaidőben dolgozik egy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A főépület bejáratánál meglátom Geoff Braxton, aki egy pohár pezsgőt tart a kezében. Egyedül van ő is, ami nem gyakran fordul elő. Mindenkinnek nagyok az elvárásai velünk szemben, de az semmi őhozzá képest. Értem én. Ha ő úgy dönt, hogy megéri valakivel foglalkozni, akkor világsztárt csinál belőle, gazdagabbat és híresebbet, mint amelyet valaha el tudnánk képzelni. Ha valaki híres akar lenni, ő egy isten.

– Menj, köszönj neki! – nógat Jon. – Kérdezd meg tőle, van-e már valami hír a Galactic-tól a számaiddal kapcsolatban.

– Tényleg? Én...

– Menj már!

Jon hátra lök, én pedig nagyot nyelek, aztán odamegyek Geoffhoz. Jonnal ellentétben ő fehér bőrű, és szerintem biztosan elkezdte már festeni ritkuló haját, hogy elfedje az őszülését. Nem is akarom tudni, hogy mennyibe kerülhetett az elegáns öltönye, de azt hiszem, obszcén összeg lehetett.

Kezet nyújtok neki, ő pedig határozottan megragadja, és közben tökéletes, profi mosolyt villant felém. Szerintem ez annyit jelent, hogy talán egy percet kapok az idejéből. Amikor hosszabb beszélgetés következik, olyankor többnyire úgy viselkedik, mintha a rég elveszett legjobb barátja lennék.

– Tetszik a buli? – kérdezem tőle.

– Igen – válaszolja, és közben lefelé néz. – De látom az arcodon, hogy nem cseverészni jöttél ide. Munkáról akarsz beszélni?

– Igen.

– Rendben. Tetszenek a prioritásaid – vágja rá, és átmegyünk egy csendesebb helyre, az épület oldalában.

A szívem majdnem szétrobban. Nem akarok túlságosan reménykedni, de ha csak egy dalom is tetszik neki, az már óriási dolog lenne.

– Szóval, mi a véleményed? – kérdezem tőle.

– Nekem tetszettek, de tudnod kell róla, hogy a Galactic Records úgy döntött, passzolja őket. Nem azért, mert rosszak, egyszerűen csak nem ezt az irányt szánták a Saturdaynek.

Lehajtom a fejem, és nem tudom rávenni magam, hogy a szemébe nézzek.

– Ó. Értem.